Проект!

МОТИВИ
КЪМ ПРОЕКТА НА ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНО-ПРОЦЕСУАЛНИЯ КОДЕКС

1. Причини, които налагат приемането на предложения законопроект

Разработването на проекта на Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс (ЗИДНПК) е включено в законодателната програма на Министерския съвет за периода юли-декември 2025 г., т. 54 от Решение на Министерския съвет № 541 от 11 август 2025 г., както и в Плана за действие за 2025 г. с мерките, произтичащи от членството на Република България в Европейския съюз, приет с Решение на Министерския съвет № 63 от 12 февруари 2025 г., мярка № 201.

На 30 ноември 2009 г. Съветът на Европейския съюз прие Резолюция относно пътна карта за укрепване на процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство („пътната карта“). По-късно Европейският съвет я включи в Стокхолмската програма, озаглавена „Отворена и сигурна Европа в услуга и защита на гражданите“.

По „пътната карта“ са приети следните шест директиви, наричани за краткост „директиви относно процесуалните права“:

- Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство (Директива 2010/64/ЕС) - със срок за въвеждане в националното законодателство 27 октомври 2013 г.;

- Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство (Директива 2012/13/ЕС) - със срок за въвеждане в националното законодателство 2 юни 2014 г.;

- Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане (Директива 2013/48/ЕС) - със срок за въвеждане в националното законодателство 27 ноември 2016 г.;

- Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство (Директива (ЕС) 2016/343) - със срок за въвеждане в националното законодателство 1 април 2018 г.;

- Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство (Директива (ЕС) 2016/800) - със срок за въвеждане в националното законодателство 11 юни 2019 г.;

- Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест (Директива (ЕС) 2016/1919) - със срок за въвеждане в националното законодателство 25 май 2019 г.

Една от основните цели, които си поставя Европейският съюз (ЕС), е да поддържа и развива пространство на свобода, сигурност и правосъдие. В светлината на постигането на тази цел и като част от усилията е приемането на съюзно равнище на програма от мерки за прилагане на принципа на взаимно признаване на решения по наказателноправни въпроси. Приема се, че взаимното признаване „има за цел да укрепи сътрудничеството между държавите членки, но и да подобри защитата на индивидуалните права“.

В мотивите за приемането на директивите се посочва, че прилагането на принципа на взаимно признаване на решенията по наказателноправни въпроси предполага, че държавите членки имат взаимно доверие в наказателноправните си системи. Обхватът на взаимно признаване зависи в голяма степен от редица параметри, които включват механизми за защита на правата на заподозрените лица или на обвиняемите и общи минимални стандарти, необходими за улесняване на прилагането на принципа на взаимно признаване.

На следващо място, директивите посочват, че взаимното признаване на решения по наказателноправни въпроси може да функционира ефективно единствено в дух на доверие, при който всички участници в наказателния процес приемат решенията на съдебните органи на другите държави членки като равностойни на своите, което предполага не само доверие в адекватността на правилата на другите държави членки, но и доверие, че тези правила се прилагат правилно.

Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) и Хартата за основните права на Европейския съюз (Хартата) прогласяват основните права и свободи на гражданите, на които се основават съюзното и националните законодателства и чиито стандарти и гаранции са изведени в правните системи като норми от най-висш порядък. Директивите относно процесуалните права зачитат всички тези права и следва да бъдат транспонирани и прилагани в съответствие с тях.

В шестте директиви относно процесуалните права са въведени общите минимални правила в отделните области на действие, които следва да доведат до увеличаване на доверието в наказателноправните системи на всички държави членки, което от своя страна да повиши ефикасността на съдебното сътрудничество.

Изброените по-горе директиви са въведени в националното ни законодателство съответно в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест (ЗЕЕЗА), Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и други нормативни актове.

Към настоящия момент спрямо Република България от страна на Европейската комисия са започнати и намиращи се в различни стадии производства за установяване на нарушения във връзка с Директива 2010/64/ЕС, Директива 2012/13/ЕС, Директива 2013/48/ЕС, Директива (ЕС) 2016/343 и Директива (ЕС) 2016/800. С оглед на направените констатации на Комисията в рамките на тези производства би могло да се очаква, че такова производство ще се развие и по отношение на Директива (ЕС) 2016/1919, тъй като минималните правила, които се установяват във всички тях, са с „хоризонтален ефект“ и са взаимообвързани.

Паралелно с посочените производства от страна на Европейската комисия по транспонирането и прилагането на шестте директиви относно процесуалните права се доразвива и съдебната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дела, образувани по преюдициални запитвания от български съдилища *(дело C-467/18, Районна прокуратура Лом, дело C-608/21, Полицейски орган при 02 РУ СДВР и C-209/22, Районна прокуратура Ловеч, териториално отделение Луковит).* От решенията по посочените дела на СЕС могат да се направят следните изводи:

- дело C-467/18 – Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че „лицата, заподозрени в извършването на престъпление, трябва да бъдат уведомени за правата им при първа възможност щом подозренията срещу тях дадат основание на компетентните органи, извън хипотезите на неотложност, да ограничат свободата им посредством мерки на принуда, и най-късно преди първия им разпит от полицията в рамките на производството.“ Това решение подчертава необходимостта от уведомяване на лицата, които са заподозрени в извършването на престъпление, за техните права в съответствие с Директива 2012/13/ЕС.

- дело C-608/21 - СЕС констатира, че „по българското право достъпът до материалите по делото, предвиден в член 7 от Директива 2012/13, е гарантиран единствено на лицата, които имат статут на „обвиняеми“. Така арестуваното или задържано лице, което не е формално конституирано в това качество, не може да има достъп до документите по въпросното дело, с които компетентните органи разполагат.“ Същевременно следва да се има предвид, че **действия като прилагането на мярка на принуда спрямо дадено лице във връзка с разследване на престъпление** могат да се считат за уведомяване на засегнатото лице, че е заподозряно в извършването на престъпление.

- дело C-209/22 – СЕС постановява, че Директива 2012/13/ЕС и Директива 2013/48/ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че **тези директиви се прилагат към ситуация**, в която „спрямо лице, за което има данни, че държи забранени от закона вещества, е предприет личен обиск, както и изземване на тези вещества. Фактът, че националното право не познава понятието „заподозрян“ и че посоченото лице не е било официално уведомено, че има качеството на „обвиняем“, е без значение в това отношение“.

Общият извод от решенията на СЕС е, че България прилага някои от процесуалните права и гаранции за лица, които са „заподозрени“ в извършване на престъпление, но все още не са привлечени в качеството на обвиняем по смисъла на НПК, **но само когато са задържани**. Това според СЕС не е достатъчно, за да се преодолее пропускът на страната ни да разшири всички процесуални права и гаранции, залегнали в директивите на ЕС, спрямо всички лица, за които компетентните правоприлагащи органи имат данни или съмнения, че са взели участие в извършването на престъпление, по всяко време, независимо дали са задържани.

Минималните правила и стандарти, залегнали в директивите относно процесуалните права, имат за цел да гарантират правото на справедлив съдебен процес и незабавно зачитане на правото на защита от най-ранния етап на наказателното производство. Всички лица, **които не са задържани**, но за които компетентните правоприлагащи органи **имат данни или съмнения**, че са взели участие в извършването на престъпление, трябва да се ползват от правата и гаранциите, посочени в директивите, от момента, в който са уведомени за това, **независимо дали чрез официално волеизявление или чрез директно предприемане на действие срещу тях**.

В резултат на това лицата, за които има данни или съмнения за участие в извършването на престъпление, но все още нямат качеството обвиняеми по смисъла на чл. 54 от НПК, трябва задължително да се ползват от процесуалните права и гаранции, които предписват директивите.

Към настоящия момент българското законодателство поставя информирането за правата, обхванати от директивите, и предоставянето на възможност за тяхното упражняване в зависимост от издаването на формален акт - постановление за привличане на обвиняем или от момента на задържането на лицето.

Вследствие на решенията на СЕС по дела C-467/18, C-608/21 и C-209/22, в които се изяснява тълкуването на приложното поле на директивите на ЕС относно

процесуалните права на заподозрените лица и обвиняемите, по-специално във връзка с понятието „заподозряно лице“, може да се направи извод, подкрепен и от Европейската комисия, че не е необходимо въвеждането на специална процесуална фигура „заподозрян“.

За правилното и пълно прилагане на директивите и изпълнение на съдебната практика на СЕС е необходимо националното законодателство да предвиди **уведомяване** относно процесуалните права, регламентирани в директивите, и **предоставяне** на процесуална възможност за тяхното ефективно упражняване от определена категория лица, а именно – лица, за които компетентните органи имат данни или съмнения, че са взели участие в извършването на престъпление, но все още не са събрани достатъчно доказателства за повдигане на обвинение съгласно НПК и поради тази причина срещу тях са предприети действия по разследване.

2. Цели на предложения законопроект

Предлаганите изменения целят пълно и правилно транспониране и прилагане на Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство, Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство, Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане, Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правота на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство, Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест и на съдебната практика на СЕС.

Чрез пълното и правилно прилагане на европейското законодателство в тази област страната ни ще избегне налагането на финансови санкции за нарушаване правото на ЕС, както и потенциалните бъдещи осъдителни решения на СЕС и Европейския съд по правата на човека.

3. Същност на законодателните промени

За изпълнение на посоченото в т. 1 и 2 е изготвен настоящият проект на Закон за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс. Предложените промени в своята основна и най-голяма част са подчинени на целта да се регламентират в наказателния ни процес задължителни действия от страна на органите в наказателното производство за уведомяване относно процесуалните права, регламентирани в директивите, и предоставяне на процесуална възможност за тяхното ефективно упражняване на лица, за които компетентните органи имат данни или съмнения, че са взели участие в извършването на престъпление, но все още не са събрани достатъчно доказателства за повдигане на обвинение съгласно НПК и спрямо които са предприети действия по разследване (разпознаване, претърсване и изземване, обиск и др.).

За спазване и изпълнение на хоризонталния ефект на директивите относно процесуалните права в наказателното производство са изготвени предложения за промени във всички относими към изискванията на директивите процесуални действия. За изпълнение в цялост на ангажиментите на страната ни по отношение на директивите се предлагат изменения и в други закони, в които е уредено задържане на лица, за които има данни, че са извършили престъпление, а именно Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, Закона за митниците, Закона за военната полиция и Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест.

Конкретните предложения са следните:

3.1. Промени в Наказателно-процесуалния кодекс

Промените в НПК могат условно да бъдат разделени на две основни групи:

Първата група, която е и водеща за проекта, е свързана именно с въвеждането на задължение за компетентните правоприлагащи органи за уведомяване относно процесуалните права, регламентирани в директивите, и предоставяне на процесуална възможност за тяхното упражняване, на лица, за които компетентните органи имат данни или съмнения, че са взели участие в извършването на престъпление, но все още не са събрани достатъчно доказателства за повдигане на обвинение съгласно НПК, и спрямо които са предприети действия по разследване. Правата, за които се информират лицата, са:

1. правото на адвокат;

2. правото на правна помощ и условията за нейното получаване по реда на Закона за правната помощ;

3. престъплението, за извършването на което се проверява евентуалното участие на лицето;

4. правото на устен и писмен превод, в случай че лицето не владее български език;

5. правото да запази мълчание;

6. правата по чл. 385а, т. 1, 2, предл. и т. 5 от НПК в случаите, когато лицето е непълнолетно.

Предвижда се подробна регламентация за реда и условията, по които процесуалните права се разясняват и упражняват. При изготвяне на промените в отделните процесуални действия са отчетени спецификите в реда и методиката на провеждането им. Също така, максимално детайлно и точно е посочено лицето, което се информира за правата и на което се осигурява упражняването им. В синхрон с изискванията на директивите са посочени и обстоятелствата, при наличието на които упражняването на правото на достъп до адвокат може да не се осигури от страна на компетентните органи. В изпълнение на изискванията на директивите, информацията относно правата се предоставя на лицето на разбираем език и по разбираем начин, като се отчитат специфичните му потребности. Поставят се и задължителни изисквания за протоколиране на извършените действия по разясняване и упражняване на правата на лицето. Въвежда се задължение за посочване на мотиви, въз основа на които не е осигурено от страна на компетентния орган упражняването на правото на достъп до адвокат. Това е продиктувано от необходимостта законосъобразността на това решение на компетентния орган да бъде проверено чрез последващия съдебен контрол в следващите фази на процеса.

По отношение на случаите, при които свидетел започне в хода на разпита да се самоуличава в извършване на престъпление, се предвижда компетентният орган да прекрати разпита и да уведоми лицето за правата му и да осигури ефективното им

упражняване. Подобен е подходът и при очната ставка, като процесуално действие, сходно по същност с разпита на свидетел.

В § 1 от проекта се предлага допълване на правата на обвиняемия в чл. 55 от НПК с правото му да бъде информиран за мерките за неотклонение, които могат да бъдат взети спрямо него, продължителността на задържането от прокурор, на задържането под стража и на домашния арест, както и за правото му на обжалване на задържането и за реда и условията за изменението му, както и с правото му да бъде уведомен за последиците от неявяването му без уважителни причини пред съответния орган на досъдебното производство или пред съда, и възможността съгласно чл. 206 от НПК и чл. 269, ал. 3 от НПК досъдебното производство да се проведе или съдът да разгледа делото в негово отсъствие.

На следващо място в ал. 4 на чл. 55 от НПК се предлага изчерпателно посочване на минимално задължителните документи, които следва да се предоставят на обвиняемия в писмен превод, като се дефинира, че това се извършва в разумен срок, спазвайки изискванията на Директива 2010/64/ЕС. В този смисъл е и предложената промяна в § 15 от проекта по отношение на чл. 395а, ал. 1 от НПК.

С § 2 и § 16 от проекта се предлага прецизиране на терминологията с оглед последните приети изменения и допълнения на чл. 53 от Наказателния кодекс (ДВ, бр. 61 от 2025 г.).

Втората група промени са продиктувани от няколко съдебни решения на СЕС по преюдициални запитвания на български съдилища, свързани със задочното производство по наказателни дела. С решенията си по дело C-400/23, Софийска градска прокуратура, C-644/23, Софийска градска прокуратура, и C-135/25, Върховна касационна прокуратура на Република България, Съдът тълкува разпоредбите на Директива (ЕС) 2016/343. Прочитът на решенията по посочените дела води до извода, че за да може наказателното производство да се развие задочно по отношение на подсъдимия, е необходимо в момента на привличането му като обвиняем на досъдебното производство той да бъде уведомен за последиците от неявяването му и да му бъде разяснена възможността досъдебното производство да се проведе или съдът да разгледа делото в негово отсъствие (§ 1, т. 1 – чл. 55, ал. 1, т. 15).

На следващо място съдебните решения сочат и проблеми при възобновяването на наказателно дело по искане на задочно осъден поради неучастието му в наказателното производство. В отговор на съдебните решения са изготвени предложенията за промени в чл. 423 от НПК. Промените имат за цел подробно и изчерпателно уреждане на случаите, при които искането за възобновяване на наказателно дело се уважава. Видно от решението на Съда по дело C-400/23, Съдът не приема за съвместима с правото на ЕС националната правна уредба по чл. 423, ал. 3 от НПК, според която производството за възобновяване на наказателното дело се прекратява, ако задочно осъденият не се яви в съдебно заседание без уважителни причини. В тази връзка се предлага нейната отмяна.

3.2. Промени в Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, Закона за митниците, Закона за военната полиция и Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест

Промените в посочените нормативни актове са с цел прецизиране на действащата уредба относно правата на задържаните лица, като се регламентират по аналогия с тези на обвиняемия по НПК. По-детайлно се уреждат правата на непълнолетните задържани лица, тъй като към момента действащата уредба е непълна. Предложенията няма да доведат до съществена промяна в съществуващите процедури по информиране за правата на задържаните, а единствено ги доразвиват и синхронизират с тези в

процесуалния закон. В допълнение на съществуващите права се предлагат: правото на писмен превод; правото на лицето да запази мълчание; правото му на достъп до материалите, които са свързани със задържането и са от съществено значение за ефективно упражняване на правото на обжалване; правото му да бъде информиран за продължителността на задържането. За задържаните непълнолетни се регламентира: 1. правото им на медицински преглед за оценка на общото им физическо и психическо състояние, който е неинвазивен, както и на допълнителен такъв; 2. правото им родител, попечител или друго лице, което по закон полага грижи за тях, да получи пълна информация за правата им; 3. правото им да бъдат придружавани от родител, попечител или друго лице, което по закон полага грижи за тях при извършването на действия по разследването и други процесуални действия в наказателно производство, които се провеждат с участието им; 4. правото им на защита на правото на личен и семеен живот и 5. правото им на специално отношение по време на задържането като се преценява според възрастта и индивидуалната ситуация на непълнолетния.

Предвидени са и възможните хипотези, при които се допуска временно ограничаване на правото за осъществяване на връзка с посочено от задържания лице или правото му на достъп до материалите, които са свързани със задържането. В тези случаи решението на компетентния орган, който е задържал лицето и ограничил упражняването на съответното право, следва да се мотивира в заповедта за задържане. По този начин ще бъде изпълнено изискването на директивите спазването на тези права да бъде проверено в рамките на последващ съдебен контрол.

Нов момент в действащата уредба в посочените закони е регламентирането образецът на декларация за правата на задържания да се утвърждава от съответния ръководител на ведомство. Предложението цели по-голяма бързина и оперативност в случаите на необходимост за промяна и актуализиране на образеца. Действащият ред предвижда за Министерството на вътрешните работи и Държавната агенция „Национална сигурност“ образецът да се утвърждава с инструкция, издадена от министъра на вътрешните работи. За Агенция „Митници“ и служба „Военна полиция“ образецът на декларация е предвиден като приложение, съответно в Закона за митниците и в Закона за военната полиция, което я прави изключително трудна за извършване на промени в бърз порядък при необходимост.

Промените в Закона за екстрадицията и Европейската заповед за арест също са свързани с допълване на декларацията за правата на задържаните на основание Европейска заповед за арест.

3.3. Промени в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди

Директива (ЕС) 2016/343 изисква от държавите членки да вземат мерки и за спазване на презумпцията за невиновност в рамките на целия наказателен процес, включително да гарантират, че докато вината на обвиняемия не бъде доказана с влязла в сила присъда, тези лица не се представят като виновни в публични изявления на публични органи, както и в съдебни решения, различни от тези, касаещи въпроса за вината. Според съображение 17 от Директива (ЕС) 2016/343: „Понятието „публични изявления на публични органи“ следва да означава всяко изявление, чието съдържание може да бъде отнесено към дадено престъпление и което изявление е направено от орган, ангажиран в наказателното производство по въпросното престъпление, като например съдебните органи, полицията и други правоприлагащи органи, или от друг публичен орган, като например министри или други публични длъжностни лица…“.

В изпълнение на това задължение са предложенията за създаване на чл. 2г и изменението на т. 8 в чл. 2, ал. 1 от ЗОДОВ. В предложения текст на чл. 2г се предлага

субектът на нарушението да е „длъжностно лице“, което е най-подходящо за целите на предложението и изпълнява в най-пълна степен изискването на съображение 17 от Директива (ЕС) 2016/343.

На следващо място проектът предвижда иск за такова нарушение да може да бъде предявяван както след приключване на наказателното производство, така и по време на провеждането му, тъй като нарушението на презумпцията за невиновност може да бъде осъществено по всяко време преди произнасяне на окончателната присъда, включително и при осъдителна такава, и не е необходимо изчакване на приключването на процеса.

3.4. Промени в Закона за признаване, изпълнение и изпращане на актове за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции

Според действащата в момента разпоредба на чл. 38 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на актове за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции (ЗПИИАКОРНФС), съдът, приел за изпълнение наложена в друга държава-членка на Европейския съюз финансова санкция, е задължен да изпрати копие от уведомлението за своето произнасяне до издалата финансовата санкция държава членка и на Министерството на правосъдието на Република България.

Трябва да се отбележи, че според член 4, параграф 3 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (Рамково решение 2005/214/ПВР), чието прилагане в българското законодателство обезпечава Законът за признаване, изпълнение и изпращане на актове за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции, „компетентният орган на решаващата държава предоставя решението или заверено копие от решението заедно с удостоверението пряко на компетентния орган на изпълняващата държава“. Тоест, обменът между органите (за България това е съдът), натоварени с признаването на финансовата санкция, е директен, без да се очаква посредничеството на министерствата на правосъдието, независимо че по изключение такава възможност е налице при определени обстоятелства.

В този смисъл, получаването в Министерството на правосъдието на уведомление за всяка една призната от българския съд финансова санкция, издадена в друга държава-членка, е излишно, тъй като постъпилата информация в този й вид не води до конкретни положителни резултати за подобряване на практиката по прилагане на Рамковото решение или защита интересите на гражданите и юридическите лица.

С настоящото предложение се цели единствено получаване на обобщена информация, която е необходима на Министерството на правосъдието за проследяване на процеса на прилагане на Рамково решение 2005/214/ПВР. По аналогия с други закони, уреждащи признаване и изпълнение на инструменти на взаимното признаване, се предлага изменение на ал. 2 в чл. 38 от ЗПИИАКОРНФС, която предвижда задължение за българските компетентни органи да уведомяват на годишна база Министерството на правосъдието за броя на актовете:

- с които се признава и изпраща решение за налагане на финансови санкции;
- с които се отказва признаване на решение за налагане на финансови санкции;
- по цялостно или частично непривеждане в изпълнение на решение.

Това, заедно с действащата редакция на чл. 8, ал. 2 от ЗПИИАКОРНФС, дава достатъчно гаранции за запазване на проследимостта на прилагането на Рамковото решение без процесът да бъде съпътстван с непропорционално на потребностите предоставяне на детайлна информация.

4. Очаквани резултати от прилагането на нормативния акт

С предложените изменения и допълнения ще бъдат постигнати следните резултати:

Пълно, точно и правилно транспониране и прилагане на Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство, Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство, Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане, Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумцията за невиновност и на правота на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство, Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство, Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест и на съдебната практика на СЕС.

5. Финансови и други средства, необходими за прилагането на новата уредба

За изпълнението на предвидените промени не са необходими допълнителни разходи, трансфери или други плащания.

Предложеният проект на акт не води до въздействие върху държавния бюджет.

Законопроектът не съдържа разпоредби, свързани с въвеждането на регулаторни режими.

Проектът на закон съдържа разпоредби, въвеждащи актове на Европейския съюз, поради което към него са изготвени таблица за съответствие с правото на ЕС.

Към законопроекта е приложена справка за съответствието му с Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и с практиката на Европейския съд по правата на човека.

Законопроектът е публикуван за провеждане на обществени консултации за срок от 30 дни.